

29 Σεπτεμβρίου 2022

Αρχ. Ιωακείμ Σπετσιέρης, Εμφανίζεται η Παναγία και του διαλύει τους δεινούς λογισμούς!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Αρχιμανδρίτης, π. Ιωακείμ Σπετσιέρης (1858-1943). Φωτογραφία Αγιορειτική Φωτοθήκη.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

22. Μοναχική απόκαρσις [κουρά] και ο σκόλωψ της ασθένειας. Θεία εμφάνεια [εμφάνιση] της Θεοτόκου διαλύει το σκότος της απελπισίας.

Μετά εν έτος της αφίξεώς μου εις το Άγιον Όρος εκάρην μοναχός υπό του πνευματικού Χριστοφόρου Τσιμαράτου και ωνομάσθην Ιωακείμ.

Επεδόθην δε μετά ζήλου και αυταπαρνήσεως εις τους ασκητικούς κόπους και εις τους της καλύβης. Δεν είχαν γνώσιν του «μηδέν υπέρ άγαν» [μην κάνεις κάτι υπερβολικό]. Δεν εβράδυνε δε ένεκα των υπερβολικών κόπων να διαταραχθή η υγεία μου.

Το 1880 ένεκα και μικρού κρυολογήματος ησθανόμην πόνον εις το στήθος. Το δε 1881 ο πόνος ηύξησε και μετά των φλεγμάτων εξήρχετο αίμα. Το δε 1882 έπασχον πολύ· η δε αιμοπτυσία ηύξησεν αρκετά.

Εξετάσας με δε ο ιατρός Χαριτάτος εν Καρυαίς, είπε μοι, ότι είμαι φθισικός. Έπασχον, ως είπον, ουχί μόνον εκ της ασθένειας, αλλά και εκ διαλογισμών, οίτινές με έφερον απελπισίαν, ώστε παρεκάλουν την Δέσποιναν ημών Θεοτόκον να αποθάνω, διά να μη γίνω βάρος ένεκα της ασθενείας και εκ των διαφόρων διαλογισμών.

Η Δέσποινα του κόσμου δεν με εγκατέλειπεν, αλλ' ήλθε προς βοήθειάν μου.

Εφανερώθη και το σκότος εκείνο της απελπισίας διελύθη· εφανερώθη δε ούτω πως.

Το δεύτερον Σάββατον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ηγέρθημεν το μεσονύκτιον, κατά το σύνηθες, όπως αναγνώσωμεν την ακολουθίαν του όρθρου. Και ο μεν γέρων Χριστοφόρος μετά του Ιερομόναχου Συνεσίου εισήλθον εις την μικράν εκκλησίαν της καλύβης και ανεγίνωσκον την ακολουθίαν, εγώ δε έξωθεν της εκκλησίας εζύμωνα το άλευρον, ίνα ποιήσωμεν άρτον.

Ενώ δε εζύμωνα, έπασχον δεινώς εκ των απελπιστικών διαλογισμών. Περί την 4ην του μεσονυκτίου ετελείωσεν η ακολουθία και εξήλθον της εκκλησίας ο Χριστόφορος και ο ιερομόναχος Συνέσιος και εκάθησαν εις τον διάδρομον έξωθι της εκκλησίας, έως να έλθη η ώρα και πορευθώσιν εις το Κοιμητήριον, ίνα λειτουργήση ο Συνέσιος, κοινωνήση δε ο πνευματικός Χριστοφόρος.

Εγώ καλύψας την ζύμην, ίνα γίνη, εισήλθον εις το δωμάτιόν μου, ίνα αναπαυθώ

ολίγον.

Εκάθησα επί της κλίνης μου και εστηρίχθην εις τον τοίχον και παρεκάλουν την Κυρίαν ημών Θεοτοκόν ίνα αποθάνω, διότι την στιγμήν εκείνην ευρισκόμην εις δεινήν ψυχικήν οδύνην.

Ενώ δε εστέναζον βαρύθυμος [περίλυπος], αίφνης έλαμψεν ενώπιόν μου άπλετον φως.

Εγώ δε φοβηθείς εβόησα: «Παναγία μου».

Και ατενήσας βλέπω εντός του φωτός την Δέσποιναν του κόσμου, την Κυρίαν ημών Θεοτόκον, όλην φωτεινήν και ανεδίδοντο εκ τε του προσώπου αυτής και των ματίων αυτής λάμψεις φωτειναί.

Ενώ δε ητένιζον [κοιτούσα] προς την Θεοτόκον, αίφνης ηρπάγην [αρπάχτηκα] εις τον αέρα και έστην [στάθηκα] εις τα δεξιά της Θεοτόκου.

Τότε η Θεοτόκος εκτείνασα [απλώσας] την χείρα λέγει μοι·
- Βλέπεις;

Ατενίσας δε ένθα εδείκνυεν [κοιτάζοντας εκεί που έδειχνε] η χειρ της Θεοτόκου, βλέπω εις το έδαφος του δωματίου το σώμα μου ύπτιον [ανάσκελα]! Εκ δε του στόματός μου εξήρχοντο δύο κρίνοι έχοντες μόνον φύλλα ξιφοειδή, επιμήκη και καμπύλα· εις έκαστον δε φύλλον ήσαν γεγραμμένοι διά χρυσών γραμμάτων αι λέξεις· «Υπεραγία Θεοτόκε». (Είδον και ανέγνωσα τας λέξεις ταύτας).

Η δε Θεοτόκος λέγει μοι:

- Εις κρίνος της ψυχής και εις του σώματος· όστις έχει την ελπίδα του προς με δεν φοβείται ούτε εδώ, ούτε εις την άλλην ζωήν.

Και συν τω λόγω έγινεν άφαντος, εγώ δε ευρέθην, ένθα εξ αρχής ήμη ακουμβισμένος εις τον τοίχον· πώς δε εγώ ήμην εις τον αέρα και το σώμα μου εις το έδαφος του δωματίου και πώς συγχρόνως ήκουον τας ομιλίας του γέροντος Χριστοφόρου και ιερομόναχου Συνεσίου και τους λόγους της Θεοτόκου δεν γνωρίζω.

Συνέβη άρα εις εμέ; Ως λέγει ο απόστολος Παύλος· «Οίδα άνθρωπον, λέγει, εν Χριστώ προ ετών δεκατεσσάρων... ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και ήκουσεν άρρητα ρήματα, α ουκ εξόν ανθρώπω λαλήσαι» (Β' Κορ. ιβ' 2-4).

Ομολογώ ότι την στιγμήν εκείνη, τι συνέβη εις εμέ δεν δύναμαι να εννοήσω.

Από της στιγμής όμως εκείνης το σκότος εκείνο της ψυχής διελύθη και οι δεινοί διαλογισμοί εξηφανίσθησαν.

Η δε καρδιά μου επληρώθη χαράς· εκ δε της συγκινήσεως έχυνεν άφθονα δάκρυα.

Από το βιβλίο, Αρχιμανδρίτου Ιωακείμ Σπετσιέρη, «Απομνημονεύματα, Άγιον Όρος-Ιεροσόλυμα», έκδοση Ιεράς Καλύβης Σύναξις των Αγίων Αναργύρων, Νέα Σκήτη, Άγιον Όρος.

<https://bit.ly/3UR471V>